

Metsän lapsi olen ma, viihdyn luonnon helmassa. Kaisloista mun puku on, vihreä ja tahraton. Hiukseni on kultaviljaa, jotka lainehtivi hiljaa tuulessa, jonk' kuiske soi, kevään tänne vasta toi. Sinne, minne jalkain astuu, kuiva maa jo vedest' kastuu. Jäljessään kukat kasvavat, sulotuoksun antavat. Silmäni on lähteensilmät, vihreydessään sinistyvät. On ne nähneet vihat luonnon, myrskyävän sinivuonon. Kulkuni on keveää, maisemissa ketterää. Kukaan ei saa kiinni suolla, ellei tahdo sinne kuolla. Hoivaan äitiäni, maata, vahingoittaa en ma saata sen lapsosia, pensaita taikka puita, varpuja. Kun talven lumi tänne saa, peittää peitollansa maan, se äitini mun saattelee uneen kylmään hiljaiseen. Silloin yksin vaellan, hangilla vain taivallan kaipain koittamista kevään, jolloin jälleen luonto herää. On kieli luonnon ihmeinen ihmisille salainen. Minä tunnen linnun laulut, kivein kaiut, myrskyin pauhut. Vaikka seuraa mulla on, ystäväjoukko loputon, en voi olla kaipaamatta kaltaistani seuralaista. Jostain kaukaa, ehkä tuolta horisontin tuolta puolta voisin löytää kumppanin, jonka kanssa jakaisin kaikki surut, murheet syvät, myöskin hetket kaikki hyvät. Saamme silloin tuntea yhteistä suurta iloa.